

върху сигурността и най-вече върху самочувствието на народа. В този смисъл той намира, че действия, противопоставящи се на наложената по дипломатически път ситуация са вече належащи. „Друг изход няма за нашето народно съществуване - българинът трябва дълбоко да е проникнат от святоото чувство за свобода. Стегнем ли душите си с такова самоотвержение, ний можем да се надяваме на блестящ успех. Ако и да не надвием врагът си, то по крайний мер ще се покажем, че сме хора, а не бездушна материя, която е играчка в ръцете на по-силний.“ Така П.Иванов изгражда своята теза за народността ни самочувствие, поставено в основата на радикални, макар и „благоразумни“ действия спрямо силите на Европа. Същевременно, като човек с твърде богат житейски опит намира за наложително такова стечение на обстоятелствата, при което българите да съумеят да заемат своето достойно място сред балканските народи: „Иначе не може да бъде; срам би било за нас, след толкова блестящи примери на самоотверженост и юначество, ...ний слава Богу, се мислим за нещо друго в света; защото доста бяхме подигравка пред съседни нам народи, че нас не ни бива за друго, освен за орало. От агнета, ...трябва за кратко време да станем левове!“¹³

В тази връзка вестникът обръща внимание и на най-дребните детайли, свързани с националната ни културно - религиозна традиция, алармира за всичко, което би застрашило нейните устои. В качеството си на издание, пряко свързано със Сливен като център на голяма епархия, например обръща специално внимание на църковните дела. В статия на неизвестен автор /подписан „Х.П.“/ се разглежда въпросът „За порядъкът в нашите черкви“. Освен „за порядъкът“ в прекия смисъл на думата, вниманието на читателя е насочено към длъжностите на свещениците, на учителите, на богословието като наука, която се определя „като ключ към другите науки“.

Известно е, че Сливен е един от големите български градове, понесъл големи материални щети по време на Освободителната война. Търговията и занаятите - водещи за селището и за региона дотогава, са съсипани от грабежи, пожари, от неизплатените огромни заеми, наложени пряко от турското правителство. След войната само абаджийският еснаф предявява иск към него в размер на 292 460 гроша... А в големия пожар на 31 декември 1877/1 януари 1878 г. изгаря централната част на града - унищожени са над 800 от около 1 000 дюкяна в прочутия Аба пазар, в Тюфекчийската, Еминджийската, Темната чаршия, Житния пазар и пр. Изгорени са повече от 100 къщи, подпалено е и Централното класно училище, където огънят поглъща богатата му сбирка от книги и ръкописи, дарения от д-р Ив. Селимински, д-р П. Берон и други сливенци, живеещи в европейски градове. За-